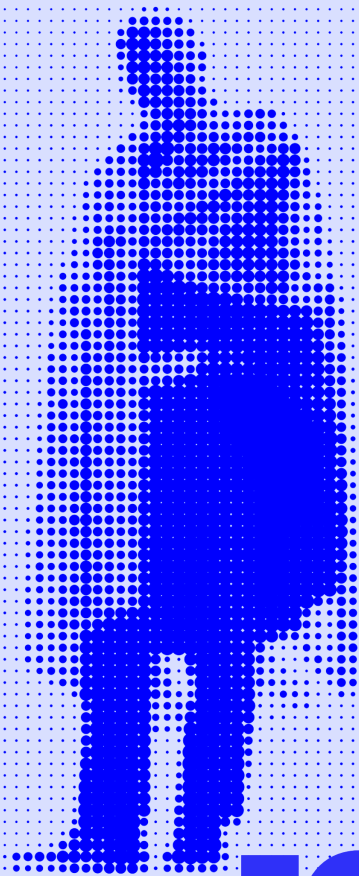

2024/25

2

žurnál

Kultura
Sport
Zpravodajství

Redakce

Johana Kunzová
Šéfredaktorka

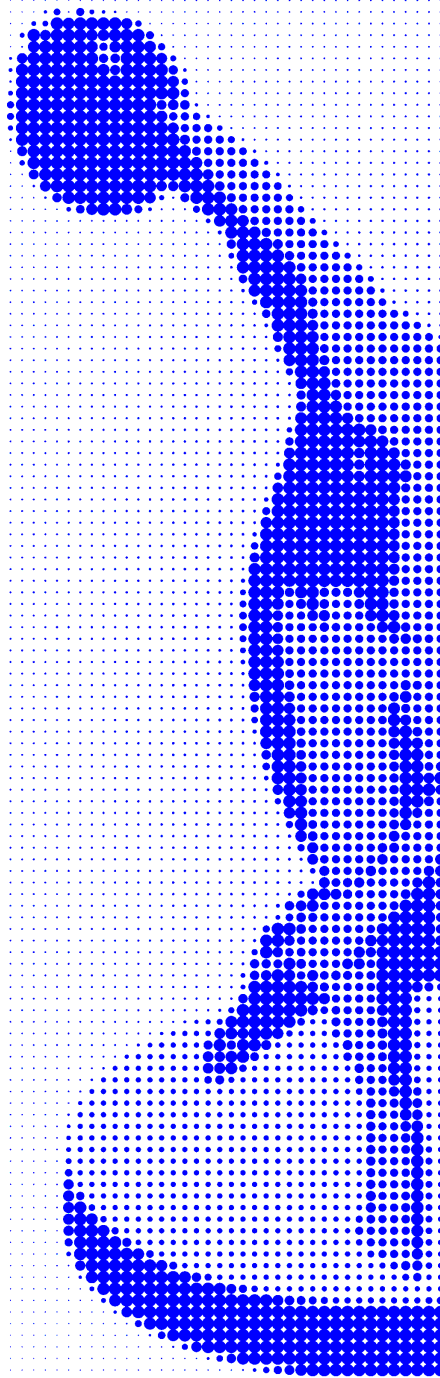

Patrik Sivek
Editor

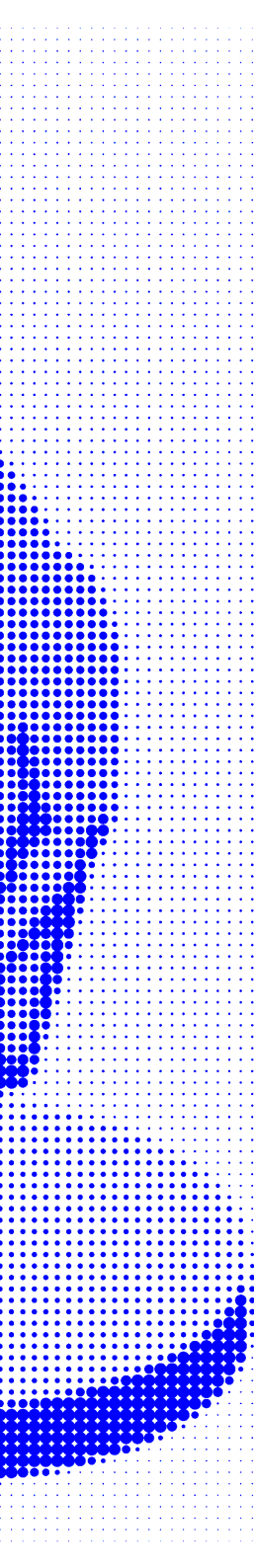

Tomáš Vacek

Kontakt:
kunzjo28b@sgagy.cz
sivepa28b@sgagy.cz

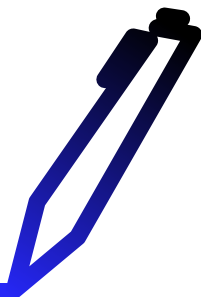

Obsah čísla

Svornost	4
Forever Howlong	5
Zatížená rodina	7
Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	17
Lištičky	19
Rozhovor s Mgr. Tomášem Řehákem	23

Vítejte

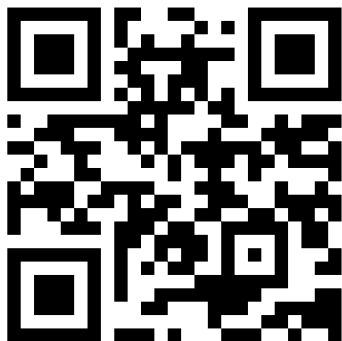
Vážené čtenářky, vážení čtenáři, vážené čtenářstvo,

po delší době vychází další číslo Vašeho nejoblíbenějšího studentského časopisu. Jistě si říkáte: „Kde jsme byli?“ Celou dobu jsme zde, jen v trochu jiném složení. Vzhledem k interním změnám v redakci Žurnálu se budou teď věci dít jinak. Nebojte se, Žurnál bude stále pokračovat se stejně atraktivním čtivem, jako dříve.

Co Vás čeká v tomto čísle? Od divadla k divadlu – hodnocení celé řady divadelních představení z Klubu mladého diváka. Hudba pohledem Patrika Siveka. Rozhovor ze všech pohledů s panem zástupcem Řehákem. A nakonec pokračování seriálu Tomáše Vacka Z českých luhů a lágrů.

Doufám, že se Vám bude hezky číst a že s námi vydržíte i v těžkých chvílích.

Za redakci
Johana Kunzová

Dotazník

Svornost

Dnes se podíváme na zoubek dalšímu táboru oblasti jáchymovské. Svornost, podobně jako jeho mladší sourozenec Rovnost (viz. minulé číslo), původně působila jako zajatecký tábor. Němečtí vězni zde těžili pod sovětskou správou uran, vystřídání byli v roce 1949, kdy se tábor dostal pod správu československou, za vězně politické (vedle vězňů retribučních a kriminálních delikventů).

Svornost byla součástí národního podniku Jáchymovské doly, podobně jako ostatní tábory přiléhající uranovým šachtám. Vězni byli ve velkém měřítku šikanováni táborovou ostrahou, žili v děsivých podmínkách, zejména kvůli podniku Jáchymovské doly, který údržbu ubikací zanedbával, a to více než běžným způsobem. Ubytovny nebyly například vybaveny nejzákladnějšími věcmi, jako toaletami, umývárny, prádelny apod. Oproti jiným táborům byla ale Svornost vybavena koupelnami se sprchami, ze kterých dokonce tekla teplá voda. V táboře se dokonce nacházela kulturní místnost jevištěm. Nenechte se ale zmást, životní podmínky opravdu nebyly dobré. Kapacita tábora byla 600 lidí, v jednu dobu se jich v něm ale nacházelo až 750. Kromě všelijakých nemocí se tábořem šířily třeba štěnice.

Tábor vstoupil do širšího povědomí především tzv. schody hrůzy. 230–270 příkrých dřevěných schodů, které museli zdejší zajatci zdolávat při cestě do práce a z práce zpět do ubikací. Schody zdolávaly ostré stoupání v rozmezí 25–28°, čili měly asi 50 % sklon k rovině.

Schodiště ani tábor už nejsou. V roce 1954 byl zbourán, místo něj rostla louka. V roce 2015 byla zbudována jednoduchá replika ostrahového pásma, brány, táborových věží a také schodiště. Areálem tábora dnes vede naučná stezka Jáchymovské peklo.

Tomáš Vacek

Forever Howlong

Britský sextet, *Black Country, New Road* po velkém úspěchu minulého studiového alba vydal své další studiové album *Forever Howlong* pod labelem Ninja Tune, od 4. dubna 2025 si jej můžete poslechnout přes své oblíbené médium.

Tato kapela vznikla odstěpením členů kapely *Nervous Conditions* v roce 2018, kdy se zjistilo, že frontman Connor Brown sexuálně zneužíval některé anonymní jedince. Zbytek kapely se přejmenoval na *Black Country, New Road* podle stejnojmenného článku na Wikipedii, který objevili kliknutím na tlačítko *Random [article]*. A tak se vytvořila nová kapela, která pokračovala ve post punku a jemu podobným žánrům.

Od počátku kapelu tvořili: **Isaac Wood** (zpěv, kytara), **Luke Mark** (kytara – různé druhy), **Tyler Hyde** (baskytara, klarinet), **Lewis Evans** (saxofon, pikola, flétna), **May Kershaw** (klavír, akordeon), **Georgia Ellery** (housele, mandolína) a **Charlie Wayne** (bicí, banjo). Krátce před vydáním jejich druhého studiového alba, *Ants from Up There*, oznámil Isaac Wood, že ze zdravotních důvodů nebude pokračovat.

Album *Ants from Up There*, zobrazující na obalu Boeing 747 v igelitovém sáčku na stěně (v textech se slovo *Concorde* objevuje více

než Boeing) zaujalo v roce 2022 v žebříčku alb ve Spojeném království 3. příčku a získalo od kritiků vesměs velmi dobré ohlasy. Od odstupu Wooda se kapela rozhodla, že bude lepší zrušit turné po Spojených státech, protože nechtěli hrát písně napsané Woodem.

Naštěstí BCNR se nerozhodli, že ukončí své cesty úplně, ba naopak. Během svých následujících turné ukazovali nové perspektivy své tvorby, od původních výtvorů post punku či klezmeru přešli do mainstreamové populárnějších forem, ve kterých si ponechali své experimentální nasazení, které ještě jemně vylepšili (třeba 5/4 taktem a cembalem). Již od *For the First Time* ukazují neuvěřitelnou vymazlenost se zvukem — všichni hrají alespoň na dva nástroje, a tím tvoří netradiční hudební zážitek na úrovni.

Na živém vystoupení v Bush Hall se jasně ukázalo, že Tyler, May a Lewis zpívat umí také, a dokonce velmi dobře. Přestože Georgia zpívá ve vlastním duu, *Jockstrap*, rozhodla se, že v Bush Hall sólově nebude zpívat, neboť se

turné BCNR krylo s jejím — v momentech, kdy se nemohla dostavit, ji zastupovala na housle Nina Lim. Někteří původní „fanoušci“ zavrhuji novou tvorbu ještě před poslechem a hrdě tvrdí, že se nejedná o stejnou kapelu. Jestli k nim patříte, tak vám s radostí oznamuji, že dokud si je neposlechnete, tak je váš názor pro diskuzi o BCNR irelevantní.

Na *Forever Howlong* nás nabádal první singl tohoto roku, *Besties*, kde již Georgia zpívá. Druhým singlem před vydáním byla píseň *Happy Birthday* s Tyler a posledním *For the Cold Country* s May. Z těchto tří se mi nejvíce líbilo *For the Cold Country*, které kypí nápady, jedná se o jakýsi uspořádaný chaos, který nemusí být ale pro všechny tak zajímavý (já jsem si ho užíval).

Zklamáním pro některé mohla být absence Lewise coby sólisty, osobně se mi jeho *Across the Pond Friend* z Bush Hall opravdu líbilo, nicméně z vlastní vůle se rozhodl setrvat raději u dechových nástrojů. Během turné před *Forever Howlong* ještě zpíval 24/7 365 *British Summer Time*, ve studiové nahrávce pojmenované jako *Salem Sisters*, kde ho nahradila Tyler, která jemně poupravila i text.

BCNR takto podobně zkouší většinu svých skladeb. Pokud pravidelně navštěvujete jejich koncerty, tak je dosti pravděpodobné, že uslyšíte něco ještě nevydaného pod jiným názvem a že to možná na studiové nahrávce může znít jinak: *The Big Spin* nazývali *The Lemons*, k *Horses* přidali na začátek *Two*, z *Cheer Up Child* se stalo *Happy Birthday*, *The Mare of Cambridge* je nyní *Forever Howlong* a nakonec *Geese* je *Goodbye* (*Don't tell me*). Změny jsou logické.

Forever Howlong (album) má délku 52 minut, celkem 11 písní, jejichž délka se pohybuje od 2:31 minut do 6:36 (hranici 6 minut překročily 4 písně). Celé album má podobný nádech jako *Live in Bush Hall*, zvuk je náramně rozmanitý, z klidnějších pasáží přecházíme do dramatictějších (majestátní zvuková souhra ve druhé minutě a skvělý přechod ve třetí minutě *Two Horses*, který mi připomínal běh koně), texty byly psané moudře. Text je zajisté zajímavý u písně *Mary*, během turné měla přezdívkou *Tour Song*, nikdy totiž nezazněla stejně, slova vycházela z poznámek z deníku Tyler. *Mary* je také odlišná od ostatních stop v albu, není zde bicí — Charlie si vzal banjo — a ani saxofon — Lewis měl pikolu. Pokud byste na chvíli přestali vnímat slova během poslechu alba, může vás občas zmást veselá melodie, například u *Nancy Tries to Take the Night* a jejím bujném rozkvetení při rozuzlení celé písně, která neskončí úplně nejlépe.

Celé dílo ukazuje, že *Black Country, New Road* znají svůj směr a jejich okouzující hudba dokáže bravurně měnit tvar, zahrají cokoliv a zahrají to dobře. *Forever Howlong* je podle mě úžasné album a doufám, že takhle šestice zavítá i do vašich uší.

Patrik Sivek

Zatížená rodina

Velevážení čtenáři, prosím pohodlně se usadte, následuje několik stran se stručným shrnutím díla Jaroslava Havlíčka z roku 1937, *Neviditelný*. Nezaměřím se jen na dílo knižní, ale i na jeho zpracování v dalších formátech.

Jaroslav Havlíček

Jaroslav Havlíček byl velmi dobrým českým spisovatelem. Svůj život započal roku 1896 v Jilemnicích. V mládí prodělal vážný zápal plic, celý svůj život se pak bál, aby ho nedostal, neustále se nechával kontrolovat a obával se i malé rýmy u svých dětí. Tato okolnost se pomalu ukazovala v jeho pozdějším díle. Původně chtěl být malířem, chtěl studovat na UMPRUMu, nicméně mu to rodiče Josef a Julie zakazují. Místo toho šel na roční kurz Obchodní akademie v Chrudimi. V Chrudimi poznal svou ženu, která byla dcerou ředitele mýdlárny (tož zajišťující okolnost, pochopíte později). Po akademii se ujímá studií obchodních věd na ČVUT. Přestože vám může připadat, že nahradil malířství obchodem a bavilo ho to, opak byl pravdou. Ke studiu obchodu cítil nechuť.

Byl naverbován při začátku války (v 19 letech). Po válce navázal na přerušené studium, ale nedokončil ho. Nastoupil nejdříve na praxi do Živnostenské banky (jedna z nejstarších českých bank, nyní známá jako UniCredit), posléze jako zaměstnanec, kterým setrval až do konce svého života. Během dne pracoval v bance, v noci psal. Psal a psal. Psal romány, novely i povídky. Jeho první román *Petrolejové lampy* slavil úspěch, jen ne pod svým jménem, ale jako *Vyprahlé touhy*, které později přepracoval a vydal pod původním názvem. Z románů navazuje na úspěch ještě větším úspěchem, pod názvem *Neviditelný*, o kterém se brzy dozvíte více. Napsal ještě tři další romány, *Ta třetí*, *Helimadoc* a *Vlčí kůže* – nedokončené pokračování *Petrolejových lamp*.

Havlíček měl dva potomky, Zbyňka – básníka – a Evu. Jeho posledním dílem je novela *Smaragdový příboj*, který nedokončil. Náš svět opouští roku 1943, patrně kvůli obávanému zápalu plic.

Spisovatel Jaroslav Havlíček zemřel

Ve středu zemřel v Praze zápal plic spisovatel Jaroslav Havlíček, rodák jilemnický, ve věku 47 let. Vystudoval vysokou obchodní školu v Praze a nastoupil nejprve jako úředník v městské spořitelně svého rodiště, poté přešel do Živnostenské banky v Praze. Vedle svého občanského povolání věnoval se literatuře. Debutoval novelami otiskovanými v časopisech »Zvon«, »Lumír« a »Sever a východ«. Před deseti lety vystoupil i jako romanopisec. Romány »Neviditelný« a »Ta třetí« byly odměněny literárními cenami. Mimo to vydal sbírku povídek »Neopatrné panny«. V jeho literární pozůstalosti je několik dalších sbírek povídek z posledního údobí jeho tvorby. Jaroslav Havlíček, obratný vypravěč, vyrostl v předního zástupce moderního psychologického románu u nás. Jeho předčasný skon ochudil českou prózu o spisovatele značných vypravěčských schopností.

Neviditelná kniha

Jak jste se mohli dočísti v ústřížku z Lidových novin, pan Havlíček byl skvělým vypravěčem. 1937 léta páně vydal svůj druhý román *Neviditelný*. Ten právem sklídl první cenu České akademie. Jedná se o psychologický román. Vydání mívají okolo 440 stran.

Kniha je psána v ich-formě z pozice Petra Švajcara. Petr je ta nejvíce nesympatická osoba, která už od samého počátku vyprávění nechce zapůsobit nějakým zvlášť dobrým dojmem. Inu začínáme v jeho složitém mládí, kde potkává Lachmanna, místního mecenáše, který mu zajistí studia, Donta a podobná individua, kteří pro samotný příběh nejsou důležití.

Důležitá osoba ze začátku knihy je Soňa Hajnová, dcera ředitele a majitele mydlárny (hle, říkal jsem to), kterou si ihned oblíbí Petr. Avšak Petr není jako ostatní hlavní postavy. Ostatní si chtějí s vámi udržet přátelský vztah, aby vás to podpořilo k dalšímu čtení. Místo toho si libuje ve chvále sobě samému, jaký je skvělý herec a podobné. Vždyť také nikdy nic k Soně necítil, pouze ji chtěl kvůli továrně. Z nějakého neznámého důvodu se mu tak moc daří, že se ani nenadáte a jsme u Hajnů doma.

Mýdlárna, *Ha-Ha-Ha*, ze jména Hugo Hynek Hajn, na tom není úplně nejlépe. Dodržují se tu tradice generace předešlé a Petrovo ználost v chemii (je inženýrem) se zde náramně uplatňuje.

V samotném domě Hajnů žije starý pan Hajn, Soňa, prateta Karolína, služebná Kateřina (též zvaná Katy) a Filip. Často se tu objevuje i Hajnův přítel Kunc. Je tu ale jedna osoba ryze nezapadající, neviditelná, *neviditelný pozorovatel*, bratr Huga, Cyril Hajn. Cyril je takový...speciální. Po tom, co se zbláznila jejich matka se továrny po svém otci chopil Hugo a Cyrila se chopila prateta. Cyrilek měl být vynálezcem, nechtěl se socializovat a pak najednou nevinná hra na neviditelného mu vlezla do hlavy. Ostatní ho podporovali, je neviditelný, tudíž ho nikdo nesmí vidět, nějak to vždy udělali. Chtěl, aby ani netušili, že tam je a oni mu to dopřáli. Jeho komůrku upravovali jen tak, aby nešla poznat změna. Jídlo mu bylo odstrčeno, jako že ho nedojedli a pak hráli pro něj divadlo, podle toho, jak pískal.

Tato kniha není ale o Cyrilovi. Havlíček naprosto perfektně dokázal vyobrazit jakoukoliv postavu, nejen Petra, tak, aby vám alespoň troš-

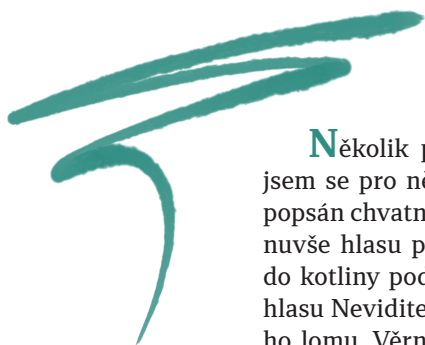

ku nesedla. Není tu nikdo fajn, v pohodě nebo předvídatelný. Jako čtenář jen vyčkáváte na ten moment, kdy se jim to konečně vymstí a vyčkáváte dosti dlouho. Tato kniha má ukázat, kam dosáhnou lidské činy, že když se chováte špatně k ostatním, oni se tak budou chovat i k vám, třeba netušíc.

Mně se to četlo jako detektivka, u které vlastně znám vraha celou dobu, přesto jsem se těšil na konec, kdy se konečně rozhodne, *Kdo je vinen*. To pomalé odkrývání tajemství a skutečných obrazů postav, to mne bavilo. Všechny činy jako by procházely přes zesilovač, bylo to

jak psané pro divadlo. Čtení této knihy bych přirovnal k prožívání té knihy. Celou dobu jsem čekal, že se některé zmíněné detaily vysvětlí. Nakonec se něco vysvětlí, ale ne vše. Zapomínal jsem na to, že vypráví vlastně Petr. Petr byl člověkem, zrůdným. Neviděl do hlav ostatních, ani po skončení příběhu, stejně tak, jako ani já nevidím do vaší hlavy (a mám takové tušení, že bych si přál tam alespoň nahlédnout).

Co jen donutilo Havlíčka psát o někom jako je Petr? Přirovnával se k němu? Byl snad on sám tím Petrem? Pokud ano, co provedl tak strašného?

Několik papírů vypadlo na podlahu. Shýbl jsem se pro ně. První, který mi padl do oka, byl popsán chvatným a neklidným písmem: „Poslechnuvše hlasu pomazaného Páně, vojska stáhla se do kotliny podle potoka Brouzdalce, očekávající hlasu Neviditelného, který měl přijít z Pečenského lomu. Věrní rytířové shromáždili se vespolek v popředí a s nimi jejich korouhevnicki s korouhevni, na nichž planulo znamení Neviditelného v podobě dlaně s prsty jako ku přísaze. I chvěli se zrádčové na druhé straně Pečenského kopce, neboť věděli, že Neviditelný požehná zbraním svých věrných a povede je svým hlasem a svým vševídicím okem.“ – Více na útržku nebylo. Pochopil jsem, že se jedná o jakýsi vojenský příběh, román, v němž on, Neviditelný, hraje význačnou roli jako král nebo jako bůh.

„Nikdy to nedokončuje,“ vysvětlovala Katy. „Nacházíme často jen jedinou větu, nebo i polovinu věty. Ale vy máte štěstí! Teď zase držíte v ruce něco delšího!“

Kde jsem se to octl? Mezi lidmi, kteří se těšili **přílišnému blahobytu, a proto si život vyšperkovali hrůzami**, jen aby měli také nějaké strasti. Pro úplnost, aby sladkost štěstí nebyla tak mdlá.

Byl jsem kanovníkem Swiftem, který se dostal mezi Liliputy. **Octl jsem se v zemi Hajnů, ano, v říši dětí s dospělými obličejí.** Chtěli si zahrát jakási pokojová dramata. Ať jen si pohrají, já jim nebudu překážet, jen ať mě nenutí, abych ronil s nimi jejich stearínové slzy, jen ať mě neznepokojují svými neškodnými kopími, která bodají jako bleší štípnutí, jen ať mě nestraší svými čerty namalovanými na zdech!

**Možno-li věřit, že mladá, ze života se těšící dívka vzala si do hlavy strach z ti-
chého blázna,** přilákala na sebe kalafu-
nový blesk, dala se jím sraziti k zemi a stala
se skutečnou pacientkou za asistence lé-
kaře, který do hry dokonale zapadal?

„Kdybyste vy, Petře,“ řekl jednou se zá-
ludnou jemností, **„kdybyste byl také tro-
chu citový! Ale vy jste spíš tvrdý. Nic vás
nevzruší, vy chladný člověče! Dáváte rád
najevo svou převahu. Převaha – milý Petře
– to není nic pro lásku! Řekl bych, že pro
lásku se hodí být méně silný a méně doko-
nalý“...**

...„hrůza jde z vaší bezvadnosti,“

**Rozumný člověk si nezakrývá uši, když
mu má být sdělena pravda.**

**Každého rána vypíjí svůj tajemný nápoj,
který ho činí neviditelným na celý den.
Není to nic škodlivého, jen trochu cukru a
kuchyňské soli ve sklenici vody.**

Neviditelné divadlo

Jak jsem se zmínil předtím, bylo to jako stvořené pro divadlo. To potvrdil i herecký soubor Divadla Rokoko. Divadlo Rokoko sídlí v suterénu Paláce Rokoko (též Šupichovy domy) v Praze. Bylo v provozu od roku 1915, nejprve jako Kabaret Rokoko a nyní je Rokoko spojeno s divadly ABC a Komédie. Společně jako Městská divadla pražská jako jeden soubor hraje na všech 3 scénách.

Je vskutku zajímavé, že Rokoko je jediné divadlo, které hraje *Neviditelného*, ba dokonce je i prvním divadlem, které ho hraje. Společně s KMD jsem navštívil toto divadlo 15. listopadu minulého roku, krátce před vydáním minulého čísla Žurnálu. Toto představení mne tak nadchlo, že jsem si musil pořídit a přečíst knihu pana Havlíčka (to představení je hlavním důvodem této věci, kterou právě čtete, ať je to cokoliv).

Začínáme trochu později než kniha, až v domě Hajnů. Zapomnělo se na některé postavy, ku příkladu na Paříka a Donta. To ovšem nemohu vyčítat. Scéna byla velmi dobře promyšlená, byl tu ten pravý pocit domu ze začátku minulého století a uprostřed byla krychle z jednosměrných zrcadel bez jedné boční stěny. Tato krychle se dala použít jako jakýkoliv pokoj, továrna či cokoliv jiného.

Divadlo nahradilo původní klavír, na který hraje Soňa z knihy, tubou, což se dá pochopit, neb klavír je značně složitější na přepravu a přípravu a už takhle je Rokoko celkem komorním divadlem.

Dějově celkem věrné pojetí. Situace šly v pořadí dle knihy. Dialogy i monology byly důsledné, každá osoba se mohla rozvinout, ukázat svůj úděl. Dávalo to smysl. Mělo to správný konec. Dokáží s jistotou říci, že zpracováním perfektní.

Herecké výkony byly také velmi dobré, osobně mne nejvíce zaujala Petra Tenorová v roli Soni. Naprosto báječně se dokázala vyvinout v blázna, své zkušenosti ale využila i jako klidná slečna a paní. Hrála živě a skutečně. Nesmím také zapomenout Petra Konáše, který skvěle zobrazil Petra Švajcara, jeho mluvná role, kdy nečinně přihlíží, je stejně tak důležitá jako role Soni. Tenorová více hraje, Konáš více mluví. Byla v tom harmonie.

Jen ten konec. Nu což, když čtete knihu, víte, kolik ještě stránek zbývá. Víte, že *Opona padá* je osmnáctá kapitola ze dvaceti (všechny kapitoly měly velmi podobný počet stran). Jenže

v divadle, pokud se nepodíváte na hodinky, to nevíte. Druhá polovina představení byla plná až po okraj. Poslední část, asi půlhodiny před koncem (dle mého úsudku, přece se nebudu koukat na hodinky), byla plná zdánlivých závěrů. Málem jsem tleskal už při tom prvním, naštěstí pokračovali dříve, než jsem to udělal. Těch možných zakončení bylo tolik, že jsem se ani neodvážil přemýšlet o tleskání. Pravý konec jsem poznal jen podle delší pomlky. Potlesk ale patří celému sboru.

Webová stránka hry

další informace, listky, video...

Režie

Martin Františák

Divadelní adaptace

Martin Velíšek

Dramaturgie

Marie Nováková

Scéna a kostýmy

Eva Jiříkovská

Hudba

David Smečka

Světelný design

Ondřej Kyncl

Petr

Petr Konáš

Soňa

Petra Tenorová

Hugo Hajn

Miloslav Mezlík

Karolína (prateta)

Marie Málková

Cyril

Milan Kačmarčík

Katy

Renáta Matějčíková

Holzknicht

Aleš Bílík

Kunc

Stanislav Lehký

Dr. Míle

Michal Kern

Divadlo

Divadlo Rokoko

Premiéra

6. 4. 2019

Délka představení

3 hodiny

(včetně přestávky)

Neviditelný film

Kniha byla také dvakrát zpracována jako televizní inscenace. Mne zaujala stejnojmenná verze z roku 1965. Nepleťte si to s filmem *Neviditelný* (*The Invisible Man*) z roku 2020 od režiséra Leigha Whanella, který dělal i nový film *Vlčí muž*, ani jedno s knihou nemá vůbec nic společného.

Na tento film jsem se podíval až po dočtení knihy a díval jsem se s nenávistí. Jak můžeme tak strašlivě zprznit tak klasické dílo!? Všechno bylo zrychlené, názory promíchány, dějové linky splývaly, zapomínalo se na postavy, nedávalo se takový důraz na Petrovu osobnost a celkově to nevypadalo dobře. Ano, možno namítati, že byl o polovinu kratší než divadelní představení, ale alespoň trochu jsme se mohli přiblížit ke knize, ne?

Začátek, konec i všechno mezi tím, to vše je alespoň trochu špatně. Dívalo se na to vskutku s opovržením, když víte, že chyb je tam více, nežli zdrávo.

Dalším zpracováním byl film *Prokletí domu Hajnů*, který byl prý spíše hororem nežli psychologický příběh. Ale já nevím, co k němu ještě říci, neodvážil jsem se dívat (po zkušenosti s filmem z roku 1965, jsem ztratil veškerou chuť o něco podobného zajímat).

Režie

Jiří Bělka

Petr

Petr Konáš

Scénář

Miloš Řehák

Soňa

Petra Tenorová

Dramaturgie

Bohumila Zelenková

Hugo Hajn

Miloslav Mezlík

Scénografie

Zbyněk Kolář

Karolína (prateta)

Marie Málková

Hudba

Luboš Fišer

Cyril

Milan Kačmarčík

Kamera

Vladimír Opletal

Katy

Renáta Matějčková

Premiéra

1965

Holzknicht

Aleš Bílík

Délka

1 hodina 44 minut
(104 minut)

Kunc

Stanislav Lehký

Dr. Milde

Michal Kern

Výpis celkem zdoluhavý, ale účelný. Doporučuji si přečíst toto úžasné dílo stejně tak jako podívat se do Rokoka. Kniha i divadlo vás zajistě obohatí, nejedná se o promrhaný čas. Navíc je *Neviditelný* (zatím) jediné Havlíčkovovo dílo v titulech k ústní maturitní zkoušce z českého jazyka.

Patrik Sivek

Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete

Dne 22. ledna jsme se s Klubem mladého diváka vydali do Divadla na Vinohradech. Tento večer jsem měla velká očekávání – a musím říct, že byla nejen naplněna, ale dokonce i překonána. Jistě všichni znáte ten pocit radosti, když máte před sebou něco, na co se dlouho těšíte. Ať už je to vysněný koncert, setkání s oblíbeným autorem nebo – jako v mém případě – krásně zaslíbená a zromantizovaná shakespearovská komedie.

Pro mě to byla nejen splněná vyhlídka, ale i příjemné překvapení. Moderní pojetí Vinohradského divadla bylo brilantní a zábavné, a přestože můj attention span je asi tak pět minut, ani chvilku jsem se nenudila (a to už je co říct!).

O čem je Večer tříkrálový? SPOILER ALERT!

Večer tříkrálový je jednou z nejslavnějších komedií Williama Shakespeara, plnou milostných nedorozumění a vtipných situací. Příběh začíná dramaticky — po ztroskotání lodi se mladá šlechtična Viola ocitne na neznámém pobřeží Ilýrie. Věří, že její bratr dvojče, Sebastian, se utopil, a aby přežila v cizí zemi, rozhodne se převléknout za muže a vstoupit do služeb vévody Orsina pod jménem Cesario.

Orsino je hluboce zamilovaný do krásné lady Olivie, která však jeho city neopětuje — truchlí totiž po smrti svého bratra. Viola (převlečená za Cesaria) se stává Orsinovým důvěrníkem a poslem lásky, kterého vévoda vysílá k Olivii, aby jí vyřídil jeho vyznání. Jenže nastává nečekaný problém — Olivia se místo do Orsina zamiluje do Violy/Cesaria. Viola sama tajně miluje Orsina.

Situace se ještě více zamotává, když se na scéně objeví Sebastian, o němž si všichni mysleli, že zahynul. Díky nečekané podobě s Violou dochází k humorným i dramatickým nedorozuměním, která vrcholí v sérii vtipných konfrontací a odhalení.

Vedle hlavního příběhu se ve hře objevuje i řada komických vedlejších zápletek — například důmyslný žert, který zosnují Olivin strýc Sir Toby, komorná Marie a další postavy na účet nafoukaného správce Malvolia. Ten uvěří, že ho Olivia miluje, a podle podvrženého dopisu se začne chovat jako směšný nápadník, což vede k jeho veřejnému ponížení.

Nakonec se však vše vyřeší — Viola odhalí svou pravou identitu, znovu se setká se svým bratrem, Olivia si vezme Sebastianu a Orsino, který si uvědomí, že miluje Violu, ji požádá o ruku.

Hodnocení představení

Jak už jsem naznačila v úvodu, hra se mi velmi líbila. Možná jsem trochu zaujatá, protože Divadlo na Vinohradech je skoro mým druhým domovem, ale i tak dávám představení 10/10. Našla jsem v něm všechno, co jsem hledala — humor, romantiku i zajímavé dějové zvraty.

Johana Kunzová

Lištičky

Liška je lovnou zvěří. V jednu chvíli se ale může zdát, že lovnou zvěří se stává i sám lovec, člověk. Stejně jako liška se žene vpřed za svým cílem a stejně snadno sedne na lep jako ta liška. Lidé se ale ženou za penězi a nic jiného je nezajímá. Alespoň tohle nám chtěla říct Lillian Hellman (1905-1984) ve svém díle *Lištičky* z roku 1939. Za celou dobu se na scéně neobjeví jediná liška.

„Lišky nám schyptejte, lištičky malé, plenící vinice, vinice naše, když kvetou!“

— zdroj názvu hry: Píseň písní 2,15
(navrhla Dorothy Parker)

Tato americká spisovatelka se dočkala mnohých ztvárnění svého díla. Hellman se za svého života jasně přikláněla spíše k levici a vlivní umělci ji za to shazovali. Tato okolnost jí značně přitížila se realizovat v divadelním a filmovém průmyslu, neboť byla předvolána před House Committee on Un-American Activities a její tvorba se dostala na černou listinu. Z jejích děl, která byla hrána na Broadwayi, jsou především známé *Lištičky* (*The Little foxes*),

Hodina dětí (*The Children's Hour*) či *Toys in the Attic*. Později ve svém životě psala paměti, ale ty se neuchytily, neboť byla nařčena z lhaní a z nepřesností v nich.

18. března 2025 jsme znovu zavítali do jednoho ze zázemí *Městských divadel pražských*, do divadla ABC, které se specializuje na moderní provedení děl starších (i novějších), především komedií. Překvapivě tento (o krapet) větší sourozenec Rokoka měl asi polovinu hlediště volnou.

Scéna byla monotónní šedá, krychlová. Zadní stěna byla vyříznutá se schodištěm směřujícím doleva, napravo byly kyvné dveře. Levá stěna byla cosi, jako svislé rolety. Pravou stěnu jsem moc dobře neviděl, ale určitě byla velmi zajímavá také. Nejdříve jsem měl pocit, že se nacházíme v nějakém supermoderním domě, ale jak plynul čas, z činžáku se najednou stala v mých očích bytovka z 60. let minulého století s vybledlými barvami, které tam nebyly, ale nebylo tak složité si je vybavit.

A příběh? Máme tu tři sourozence Reginu, Oscara a Bena na počátku minulého století.

ABC MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ KOMEDIE ROKOKO

Všichni mají spaden na peníze, každý jich má hodně a každý chce víc. Chtějí založit bavlníkovou farmu v Alabamě za pomoci investora z Chicaga, nicméně požadované peníze do základního kapitálu má v držení chorý manžel Reginy, Horác, který se k obchodu nemá. Ze strany každého ze sourozenců se chystají nové lsti a místo toho, aby spolupracovali, si navzájem podkopávají nohy. Oskar ku příkladu chce zasnoubit Alexandru, dceru Reginy a Horáce, se svým synem Leem, sestřenicí s bratrancem. V jednu chvíli na to byla narážka, ale byl jsem více než dost zmrštěn nudou, než abych podpořil smích obecnstva.

Velmi oceňuji, že to celé zabralo jen a pouze 1 hodinu a 40 minut. Jakmile totiž pochopíte myšlenku autorky, kterou vám chce asi po patnácté vštípit do hlavy, tak už jen doufáte, že ten konec přijde. Ta idea byla hyperbolou, kritikou kapitalismu. Ano, v dnešních dobách můžete vidět, že peníze mohou lámat zákony, ale když vám někdo skoro dvě hodiny tluč o hlavu stále to samé od začátku až do konce, tak se velmi špatně zvládá pobýt i na takto zajímavém místě jako je Divadlo ABC.

Jenže do teď jsem byl velmi jednostranný. Autorka, kromě na kapitalismus, poukazuje také na pracovní podmínky lidí barevné pleti, kteří musí podle jednoho vyobrazeného jedinice mít „co nejmenší plat“. A musím souhlasit, že svět často ovládají peníze a že je občas složité vědět, komu věřit, co se peněz týče, i třeba vlastní rodině.

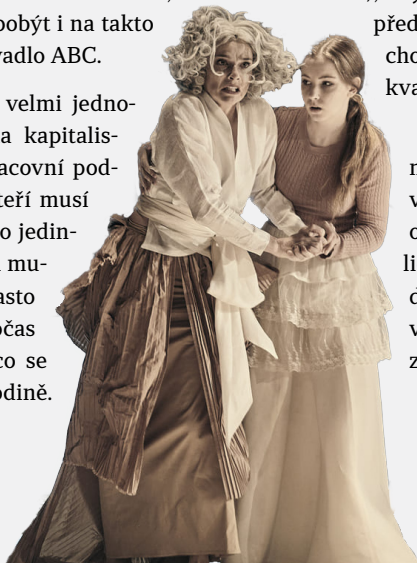
Co se mi opravdu nelíbilo na představení v ABC, byl zvuk. Představení používalo jednu nahrávku, která začala na plné hlasitosti a přestala stejně, vytvářejíc propasti v celkovém plynutí hry. Navíc namísto skutečného mluveného slova, některé osoby měly nahrané své hlasy. Tyto hlasy do celkové kompozice nezapadaly, byly většinou hlasitější a ti, co mluvili přes reproduktory, neotevírali ústa. Byl to zajímavý nápad, ale trvalo mi nějakou chvíli, než jsem si uvědomil, kdo právě mluví.

V ABC se mi více líbili kulísáci a kulisačky, kteří podle mne odvedli skvělou práci. Byl jsem udiven konfetami v lahvích od vína. Za předpokladu, že tyto lahve neměly otevírací dno, bylo zřejmě složité je naplnit. To vše ale na úkor čistoty jeviště, to se stává často. Opravdu velkým překvapením bylo pro mne ztvárnění deště, které doplňovalo to, co v příběhu bylo (za mne) nedostačující. Musím se přiznat, že tu byl jeden vtipný detail, který vám neprozradím (a soubor Městských divadel pražských je za to určitě rád), kdybyste se náhodou chtěli na toto představení podívat sami, pro zachování alespoň nějakého překvapení.

Oceňuji, že jsem měl možnost zhlédnout toto představení, díky kterému jsem si zase o kousek rozšířil obzory o další lidské názory, bohužel se ale nedostane na můj seznam představení, které bych rád viděl a slyšel znovu.

Patrik Sivek

← Večer tříkrálový
aneb Cokoli chcete

↙ Neviditelný

↓ Lištičky

Mgr. Tomáš Řehák

Pokud se nepletu, vy nejste z Kladna, ale z Teplic?

Ne ne, původem jsem z Liberce. Narodil jsem se tam a hrával tam hokej. Chodil jsem v Liberci na místní hokejovou základku a pak na gympl. Po maturitě jsem se dostal na FTVS do Prahy, no a pak už jsem v Praze zůstal.

Jak jste se tedy dostal do Kladna?

Na vysoké škole jsem se potkal s panem Vašákem. Studovali jsme spolu a skamarádili se. Když jsem sháněl práci ve školství, zmínil se mi, že na sgagy hledají nové učitele. Mám dojem, že jsem byl přijat jako náhrada za pana Hakla, který zrovna odcházel na mateřskou. Já v té době navíc tak trochu bojoval s bývalou prací, snažil jsem se

podnikat. Chvilí to bylo fajn, chvilí ne... Až budete podnikat, tak to poznáte 😊. Naučí vás to spoustě věcí. Potřeboval jsem v té době stabilní příjem, takže jsem byl velmi rád, že to klaplo.

Jak vzpomínáte na svá první léta na této půdě?

Od začátku to bylo super. Kolegové i vedení byli milí, takže na první roky na škole mám jen pozitivní vzpomínky.

Jak se s novou pozicí změnil váš režim a řád?

Byla to velická změna. Když jsem nastoupil, učil jsem 25 a více hodin týdně, teď už odučím jen šest. Je to úplně jiné a do jisté míry složitější. Vidím více do vnitřních záležitostí školy a pomalu se seznamuji s tím, jak to ve školství chodí. První rok si budu muset postupně projít a vše se naučit. Pomalu začínají přijímačky, na to navazují maturity. Musím pro učitele připravit úvazky a do toho po mně pořád někdo něco chce 😊 Teď to teda vypadá, jako že to musí být úplně šílený. Ne, tak to není..., ta práce se mi líbí, mám rád výzvy a hlavně mám kolem sebe skvělé kolegy, kteří mi se vším pomáhají. Jo a jestli můžu ještě něco... před chvílí jsme tu měli inspekci. Myslím, že jsme dopadli celkem dobře. Nicméně nám byly vytýkány věci, které jako vedení úplně nemůžeme změnit. Což mě trochu zamrzelo... Ve státním školství jako ředitel školy nemáte moc pák a pravomocí k tomu, abyste si vytvořili svůj tým pedagogů. Pokud se rozhodnete, že se do toho pustíte, ubírá to spoustu sil a času, který je potřeba věnovat jiným věcem. Takže je to takový začarovaný kruh. V tomto je soukromý sektor napřed.

Takže se vám nelíbí silná byrokracie tohoto prostředí a chtěli byste větší autonomii?

To by bylo super. Určitě bych uvítal větší autonomii v personalistice, ale to už jsem lehce nastínil.

Máte nějaké ambice to změnit zevnitř?

Budu se snažit, ale jak už jsem zmiňoval, potřebovali bychom, aby měl den více hodin. Rádi

bychom tu měli lidi, kteří naší školou žijí a chtějí ji posouvat dopředu. Jsou akční, otevření novým progresivnějším metodám, názorově stabilní a umí se přizpůsobit tomu, co dnešní svět očekává od školství v 21. století. Je pravda, že z velké části tady takové lidi máme, za což jsem moc rád.

Co vám jako první projelo hlavou, když vám tato pozice byla nabídnuta?

Předpokládám, že víte, za jakých okolností se to stalo. Když jsem se to dozvěděl, říkal jsem si: „To je strašný, šílený... jak to tady bude vypadat dál?“ Potřebovalo se to rychle rozseknout, tak jsem se v té blbě, smutné atmosféře rozhodl, že do toho půjdu.

Měl jste nějakou dobu na rozmyšlenou?

Nechtěl jsem to nějak moc prodlužovat. Hned jak mi paní ředitelka zavolala, přijel jsem, pobavili jsme se o podrobnostech a řekl jsem, že rád pomohu.

Jaké si myslíte, že jsou vaše silné stránky ohledně managementu?

Myslím, že podnikání mě naučilo spoustu věcí. Je to sektor, kde nedostanete nic zadarmo, a pokud chcete něčeho dosáhnout, musíte mít trochu ostré lokty. Řekl bych, že mám tah na branku a že jsem organizačně schopný. Když se do něčeho pustím, chci to dotáhnout do konce.

Když už se bavíme o organizačních schopnostech, co ERASMUS+, který zařizujete? Bylo tady před vámi něco podobného?

Je to agenda, o kterou se starám a jsem moc rád, že se nám Erasmus čím dál tím více rozrůstá. Samozřejmě s tím ruku v ruce přibývá práce, která je ale hezká a smysluplná. Dům zahraniční spolupráce vypsál výzvu, ve které školy mohly získat akreditaci, což zjednodušeně znamená stabilní grantový příjem pro mezinárodní aktivity pro období 2021 – 2027. Řekl jsem si, že by to byla pecka, kdybychom u nás něco takového měli a šel jsem do toho. Musel jsem napsat dlouhou slohovou práci a odpovědět na pár zá-

ludných otázek o tom, jaké má škola vize a proč právě my bychom měli akreditaci dostat. Muselo to vypadat hezky a vznešeně. Takže jsem si pár věcí vymyslel. Ty jo, doufám, že to nebude čist nikdo z DZS. V roce 2027 nám akreditace skončí a celý proces budeme muset podstoupit znovu.

Jaké máte vize ohledně školy? Co chcete, aby se za vašeho působení stalo?

Chceme nabízet kvalitní gymnaziální vzdělávání ve všech našich oborech a nedělat rozdíly mezi třídami. Zároveň jsme moc rádi, že tu máme celou jednu třídu sportovní, to nás odlišuje od ostatních gymnázií. Musíme si toho vážit, jsme jediné sportovní gymnázium ve Středočeském kraji. Konečně rekonstruuje venkovní hřiště, máme příslibenou novou multifunkční tělocvičnu, funguje Erasmus, v rámci možností se snažíme rekonstruovat vnitřní prostory školy a dovybavovat třídy IT technikou, ŠPP funguje perfektně a od příštího roku budeme zavádět 2-3 dny projektové výuky. Věřím, že jdeme správným směrem, jen je potřeba vytrvat.

Přijde vám, že se dělají rozdíly mezi třídami?

Asi záleží na učitelích, ale obecně mi přijde, že nároky stejné nejsou.

Vy jste chodil na víceleté gymnázium?

Ze začátku jsem chodil na soukromé jazykové gymnázium a potom, co toto gymnázium zkrachovalo, jsem udělal jsem rozdílovky na klasičtější gymnázium a dostal jsem se do osmileté všeobecné třídy.

Z čeho jste maturoval?

Ze ZSV, z dějepisu, z češtiny a z angličtiny. Měl jsem dvě jedničky a dvě dvojky — z češtiny a ze ZSV.

Jak vzpomínáte na tu jazykovku?

Byla to anglicko-francouzská škola a já byl v té anglické sekci. Koncepte školy byla vymyšlená fakt hezky. Spoustu předmětů, třeba i matematiku, zeměpis, ZSV, dějepis jsem měl v anglič-

tině a učili nás rodilí mluvčí. Myslím, že mi to hodně dalo. Jako druhý jazyk jsem měl francouzštinu, ale z té už ale bohužel moc nepamatuju. A jako třetí jazyk jsem se učil ruštinu. S tou jsem na tom o trochu lépe než s francouzštinou.

Učíte se ve volném čase nějaký jazyk? Jaký byste se chtěl případně naučit?

Rád bych, ale bohužel na to nemám čas. Mám doma malého syna a ženu, takže veškerý volný čas se snažím věnovat jim. Naučit bych se chtěl asi španělštinu, je to snad druhý nejpoužívanější jazyk na světě, takže umět španělsky by se hodilo a prý je to lehké.

Plánujete do školy přidat nějaký další jazyk? Relativně nově tady máme španělštinu, na druhou stranu třeba ruština se ubírá k „zániku”...

S tou ruštinou to je všelijaké. Ještě budeme mít diskusi, jestli ji z nějakého etického hlediska v příštím roce budeme vůbec nabízet. Uvidíme... Od kvinty do oktávy jsou skupiny, které ji mají, takže to učitelé s dětmi víceméně dojíždějí. Čistě učitelku na ruštinu tady máme jenom jednu a ta má minimum hodin. A co se týče nového jazyka, uvidíme... myslím, že nabídka je aktuálně dostá-
čující. Všechno zatím válcuje španělština, zájem o ní je zhruba stejný, jako o němčinu a francouzštinu dohromady.

Čtete Žurnál?

Snažím se, v poslední době mě samozřejmě oslovil článek o Herxheimu, kde jsme byli na Erasmusu. Letos se tam mimochodem chystám znovu se svou bývalou třídou.

Herxheim byla vlastně vaše první spolupráce, že? Jak k tomu došlo?

Je to tak. Když jsme dostali akreditaci, rychle mi došlo, že práce teprve začíná. Na účet nám přišly peníze a my nevěděli, co si s nimi. Bylo tu pár učitelů, kteří byli nadšení a chtěli někam vyjet, ale to bylo málo. Takže bylo potřeba začít budovat partnerství se školami v rámci EU. Chvilku

mi trvalo, než jsem se v tom zorientoval, nebylo to úplně jednoduché... Moc mi pomáhala Jana Kotzinová, která už měla zkušenost s jedním projektem, který tu běžel ještě před akreditací. DZS nabízí tzv. kontaktní semináře, což spočívá v tom, že koordinátoři EU projektů mají šanci se na pár dní potkat a domluvit se na budoucí spolupráci. Během cca roku a půl jsem objel čtyři takovéto akce a povedlo se mi domluvit partnerství s několika školami. Hned na prvním semináři v Bad Kreuznach jsem potkal Anju Steinhauser a hned od dalšího roku začla fungovat skvělá spolupráce se školou v německém Herxheimu.

Jaké země momentálně škola nabízí a co se rýsuje?

Aktuálně máme Německo, Francii a Dánsko. Od příštího, za což jsem velmi rád, přibude spolupráce s finskou sportovní školou. Mají tři perfektně vybavené kampusy a spolupracují se finským olympijským výborem. Před měsícem jsem se vrátil z přípravné návštěvy ve Finsku a řeknu vám, to co jsem tam viděl, bylo až neuvěřitelné. Fantastické zázemí, možnost boarding školy, sauna v každé třídě, krevety k obědu... a děti za ty obědy neplatí, všechno je dotované státem. A dokonce děti za to, že jdou studovat, dostávají od státu drobné kapesné. Společnost je tam trochu jinde a pro finskou vládu je školství prioritou. No..., pojďme zpátky k nám... V Německu máme partnerství s dvěma školami. Pro individuální studijní programy spolupracujeme s Wilhelmsgymnasium v Kasselu a pro skupinové projekty jezdíme už do zmíněného Herxheimu. Ve Francii máme partnerství se sportovní školou Institut Pierre de Coubertin ve Font Romeu - zde běží individuální i skupinové spolupráce a už dlouhodobě spolupracujeme s dánskou sportovní školou Sports Star College v Ikastu.

Hodláte si příští rok nabrat další hodiny?

Určitě to neplánuji. Těch šest hodin, co učím, je tak akorát. Momentálně učím obě

poloviny kvarty A, takže celou svoji bývalou třídu. Od příštího roku se budou dělit na čtyři skupiny se svojí paralelkou a já bohužel nemůžu být u dvou skupin naráz, což znamená, že budu mít volno ještě na jednu ANJ skupinu. Zatím nevím, kdo to bude, ale těším se.

Co rád děláte ve volném čase?

Rád cestuji. V roce 2016 jsem se svou tehdy přítelkyní podniknul skoro roční cestu. Osobně tomu říkám cesta kolem světa, když jsme navštívili cca 20 zemí a normálně si žena dělala zápisky z každého dne, a když jsme se vrátili, dala to dohromady a udělala z toho knihu. Dokonce jsme se během té cesty zasnoubili 😊 Bylo to v Kota Kinabalu na Borneu, na hrozně špinavé ubytovně, ráno, bez prstýnku. Naštěstí si Martina na tyhle „oficiálnosti“ jako kytky, chození za rodiči atd. moc nepotrpí, takže s tím byla v pohodě. Taky mě baví sport... hokej, fotbal, lyžování, snowboard, občas si zajdu do fitka a začal jsem běhat...

Máte oblíbenou destinaci na cestování?

Nemám, všude je krásně. Držím se pravidla, že i když se mi někde hrozně moc líbí, tak tam znovu nejedu. Pokaždé chci vidět něco nového, nějakou novou zemi, takže opravdu není místo, kde bych byl dvakrát.

Chtěl byste něco sdělit čtenářům studentského časopisu?

Čtete studentský časopis. :D

Tomáš Vacek

Johana Kunzová

žurnál

© Redakce Žurnálu Sportovního gymnázia, Kladno, Plzeňská 3103
2025, všechna práva a chyby v textu vyhrazeny